

РЕШЕНИЕ

№ 651

гр. София, 21.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО I ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Петя Г. Крънчева Тропчева

Членове: Николай Николов
Бетина Б. Бошнакова

при участието на секретаря Рени Ив. Атанасова
в присъствието на прокурора Г. П. К.
като разглежда докладваното от Петя Г. Крънчева Тропчева Въззивно частно наказателно дело № 20221100601313 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 313 и сл. от НПК.

С протоколно определение от 28.02.2022 г., постановено по НЧД № 149/2022 г. по описа на Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 6-ти състав, на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, на осъдения Й. С. Т. е **определено едно общо, най-тежко наказание ЧЕТИРИ ГОДИНИ „Лишаване от свобода“**, измежду наказанията наложени му по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав; по НОХД № 562/2021 г. по описа на Софийски окръжен съд (СОС) и по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца, като на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗИНЗС, е определен първоначален „Строг“ режим за изтърпяване на така определеното едно общо наказание „Лишаване от свобода“ в размер на четири години, по всички дела включени в съвкупността.

Със същото определение, на основание чл. 25, ал. 2 от НК, съдът е **приспаднал времето**, през което осъденият Й. С. Т. е търпял наказание „Лишаване от свобода“ по делата, включени в съвкупността, а на основание чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от НК е **приспаднал времето**, през което осъденият е бил задържан по реда на ЗМВР и е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по делата, включени в съвкупността.

Срещу така постановения съдебен акт е депозиран въззивен протест от прокурор при СРП. С така депозирания протест се претендира неправилност и незаконосъобразност на

атакувания съдебен акт.

Излага се, че решаващият първоинстанционен съд неправилно е приел искането на защитата на осъдения за включване на осъждането му по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца в съвкупността от присъди, подлежащи на групиране, в съответствие с правилата по чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, тъй като деянието – предмет на разглеждане по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав е извършено една година и двадесет и осем дни след влизане в сила на присъдата, постановена спрямо Т. по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца. Сочи се, че с така постановения съдебен акт е „разкъсана“ предходна група от осъждания на Т. – по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца и по НОХД № 1332/2020 г. по описа на СРС, НО, 131-ви състав, за които е определено едно общо, най-тежко наказание по НЧД № 5252/2020 г. по описа на СРС, НО, 131-ви състав, в размер на три години и шест месеца „Лишаване от свобода“, което е изтърпяно изцяло. Развиват се и аргументи в насока, че групирането на наказанията от Районния съд с атакувания съдебен акт, е неблагоприятно за осъдения, тъй като Т. ще се яви задържан над срока на определеното едно общо и най-тежко наказание с повече от една година.

Отправя се искане за изменение на протестирувания съдебен акт в частта, с която по отношение на осъдения Й. С. Т. е определено общо наказание, като вместо това му бъде определено общо, най-тежко наказание измежду тези, наложени му по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, а именно – наказание „Лишаване от свобода“ за срок от четири години, което да бъде изтърпяно при първоначален „Строг“ режим.

В съдебно заседание, **представителят на СГП** поддържа така депозирувания въззивен протест, по съображенията, изложени в него, като счита, че атакуваният съдебен акт е постановен в нарушение на материалния закон и като такъв се явява незаконосъобразен.

В подкрепа на доводите си, представителят на държавното обвинение излага, че деянието – предмет на разглеждане по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, е в съотношение на рецидив спрямо осъжданията на лицето по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца и по НОХД № 1332/2020 г. по описа на СРС, и в съотношение на съвкупност с осъждането му по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС. Намира, че групирането на наказанията, наложени на Т. по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца и по НОХД № 1332/2020 г. по описа на СРС, не следва да бъде ревизирано, а единствено следва да се определи едно общо най-тежко наказание на осъдения измежду тези, наложени му по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, в размер на четири години „Лишаване от свобода“, с приложение на институтите по чл. 25, ал. 2 и по чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от НК.

Пледира за изменение на атакувания съдебен акт, като по отношение на осъдения Т., на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, да бъде определено едно общо, най-тежко

наказание четири години „Лишаване от свобода“ измежду наложените му наказания по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, което да бъде изтърпяно при първоначален „Строг“ режим, като на основание чл. 59, ал. 1 от НК да се приспадне задържането на лицето по делата, включени в съвкупността, и на основание чл. 25, ал. 2 от НК да се приспадне изтърпяното до момента наказание по НОХД № 562/2021 г., което е приведено в изпълнение.

Защитата на осъдения Й. С. Т. – адв. Т. – от САК, пледира определението на СРС да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно, а протестът на прокурора при СРП да бъде оставен без уважение, като неоснователен.

Осъденият Й. С. Трайков поддържа тезата на защитата си. В последната си дума моли съдебният акт на първоинстанционния съд да бъде потвърден.

ВЪЗЗИВНИЯТ СЪД, като прецени наведените от страните доводи и след като провери изцяло правилността на атакувания съдебен акт, в съответствие с изискванията на чл. 313 НПК, намира за установено следното:

Съдебното производство по НЧД № 149/2022 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, е образувано въз основа на постъпило искане, вх. № 117229/30.12.2021 г. по описа на СРС, от осъдения Й. С. Т., с правно основание чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК, да определяне на едно общо, най-тежко наказание, на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, измежду наложените му по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС, по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, по НОХД № 3394/2013 г. по описа на СРС, НО, 17-ти състав, по НОХД № 4169/2014 г. по описа на СРС, НО, 109-ти състав и по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца.

На 07.01.2022 г. в СРС е депозирано и предложение от прокурор при СРП, с правно основание чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК и чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, за групиране на наказанията, наложени на осъдения Й. С. Т. по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС и по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС, като му бъде определено едно общо най-тежко наказание измежду наложените за съвкупността от престъпления в размер на четири години „Лишаване от свобода“, като на основание чл. 25, ал. 2 от НК се приспадне изтърпяното наказание по присъдите, включени в съвкупността и на основание чл. 59, ал. 1 от НК от така определеното общо, най-тежко наказание, се приспадне периода на задържане на осъдения по всяко от делата. Въз основа на така депозираното предложение е образувано НЧД № 436/2022 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав.

Със свое разпореждане от 26.01.2022 г., съдията – докладчик при СРС, НО, 112-ти състав е обединил производствата по НЧД № 149/2022 г. и НЧД № 436/2022 г. – и двете по

описа на СРС, в едно дело, като е указал същото да продължи да се води под № 149/2022 г.

Със същото разпореждане съдията – докладчик при СРС, НО, 112-ти състав се е отвел от по-нататъшно разглеждане на делото и същото е разпределено на СРС, НО, 6-ти състав.

За да се произнесе по постъпилото предложение, СРС, НО, 6-ти състав е събрал и обсъдил, в качеството им на писмено доказателствено средство, справка за съдимост на осъдения Т. (л. 5 – 20 от съдебното производство).

Въз основа на така събраното писмено доказателствено средство, СРС е приел за установено, че са налице предпоставките по чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК по отношение на осъжданията на Т. по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, тъй като по тези производства молителят е осъден за престъпления, извършени преди влизане на присъдата в сила за което и да е от тях. Приел е, че наказанията по двете присъди следва да бъдат групирани, като на осъдения се определи едно общо, най-тежко наказание измежду наложените му за съвкупността от престъпления, а именно – в размер на най-тежкото от тях – наложеното по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС – четири години „Лишаване от свобода“, което да се търпи при първоначален „Строг“ режим. Приел е, че на основание чл. 25, ал. 2 от НК, от така определеното наказание следва да се приспадне времето, през което осъденият е търпял наказание „Лишаване от свобода“ по двете присъди, включени в съвкупността, а на основание чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от НК – и времето, през което осъденият е бил задържан по ЗМВР и е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по двете присъди, включени в съвкупността. Преценил е, че не са налице предпоставките за увеличаване на така определеното общо, най-тежко наказание, по реда на чл. 24 от НК.

По отношение на осъжданията на Т. по НОХД № 3394/2013 г. и по НОХД № 4169/2014 г. – и двете по описа на СРС, съдът е приел, че не са налице предпоставки за групирането им и определяне на едно общо наказание, на основание чл. 25, ал. 1 от НК, в съответствие с искането на осъдения Т., тъй като деянието, за което същият е осъден по НОХД № 4169/2014 г. е извършено на 23.12.2013 г. – след влизане в сила на присъдата по НОХД № 3394/2013 г. – на 25.02.2013 г., и наказанието по последното осъждане е изтърпяно.

Районният съд е преценил за основателна молбата на осъдения Т. за включване в съвкупността на осъждането му и това по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца, като е преценил, че деянието – предмет на разглеждане по същото дело, е извършено на 21.08.2016 г. – преди влизане в сила на присъдата по НОХД 4000/2021 г. по описа на СРС и на тази по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС.

Предвид изложеното, с протоколно определение от 28.02.2022 г., постановено по НЧД № 149/2022 г., СРС, НО, 6-ти състав е определил, на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, на осъдения Й. С. Т. едно общо, най-тежко наказание четири години „Лишаване от свобода“, измежду наказанията, определени му по НОХД № 4000/2021 г. по описа на

СРС, НО, 112-ти състав; по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца, като на основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗИНЗС, е определил първоначален „Строг“ режим за изтърпяване на така наложеното едно общо наказание по всички дела, включени в съвкупността.

Със същото определение, на основание чл. 25, ал. 2 от НК, съдът е приспаднал времето, през което осъденият е търпял наказание „Лишаване от свобода“ по делата, включени в съвкупността, а на основание чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от НК е приспаднал и времето, през което осъденият е бил задържан по реда на ЗМВР, и е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по делата, включени в съвкупността.

Срещу така постановения съдебен акт е депозиран въззивен протест от прокурор при СРП, за разглеждането на който е образувано настоящото производство по ВНЧД № 1313/2022 г. по описа на СГС, I-ви въззивен състав.

Настоящата съдебна инстанция, въз основа на собствен прочит насъбраните по делото доказателствени средства, изцяло споделя изводите на решаващия първоинстанционен съд относно осъжданията на Т.. Така, видно от справката за съдимост на Т., същият е осъждан многократно, включително и както следва:

- с влязло в сила на 25.02.2013 г. определение по НОХД № 3394/2013 г. по описа на СРС, е одобрено споразумение, по силата на което Т. е осъден за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, извършено на 23.06.2012 г., като му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от единадесет месеца, което да бъде изтърпяно при първоначален „Строг“ режим в затвор; така наложеното наказание е изтърпяно от осъдения на 23.05.2013 г.;

- с влязло в сила на 04.03.2014 г. определение по НОХД № 4169/2014 г. по описа на СРС, е одобрено споразумение, по силата на което Т. е осъден за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 2 и т. 7, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 28, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, извършено на 23.12.2013 г., като му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от шест месеца, което да бъде изтърпяно при първоначален „Строг“ режим в затвор; така наложеното наказание е изтърпяно от осъдения на 01.07.2014 г.;

- с влязла в сила на 21.11.2019 г. присъда по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца, Т. е осъден за престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2, вр. чл. 195, ал. 1, т. 3, т. 4 и т. 5, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „б“ от НК, извършено на 21.08.2016 г., като му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от три години и шест месеца, което да бъде изтърпяно при първоначален „Строг“ режим, като на основание чл. 59 от НК от наложеното наказание „Лишаване от свобода“ е приспаднало времето, през което осъденият е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по същото производство, считано от 27.11.2016 г. до влизане на присъдата в сила;

- с влязло в сила на 27.02.2020 г. определение по НОХД № 1332/2020 г. по описа на СРС, НО, 131-ви състав, е одобрено споразумение, по силата на което Т. е осъден за

престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3, вр. чл. 194, ал. 1 от НК, извършено на 24.10.2019 г., като му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от една година, което да бъде изтърпяно при първоначален „Общ“ режим, като на основание чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от НК е приспаднало времето, през което осъденият е бил задържан по реда на ЗМВР, считано от 23.10.2019 г. до 24.10.2019 г.; по реда на чл. 64, ал. 2 от НПК, считано от 24.10.2019 г. до 25.10.2019 г. и с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, считано от 25.10.2019 г. до 27.02.2020 г.;

- с протоколно определение от 23.06.2020 г., постановено по НЧД № 5252/2020 г. по описа на СРС, НО, 131-ви състав, влязло в сила на 09.07.2020 г., е определено едно общо най-тежко наказание измежду наложените на осъдения Т. по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца и по НОХД № 1332/2020 г. по описа на СРС, в размер на три години и шест месеца „Лишаване от свобода“, което да бъде изтърпяно при първоначален „Строг“ режим, като на основание чл. 25, ал. 2 от НК от така определеното едно общо и най-тежко наказание е приспаднала изтърпяната част от наказанията, включени в съвкупността, а на основание чл. 59, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от НК е приспаднало времето, през което осъденият е търпял мярка за неотклонение „Задържане под стража“ или друго задържане по НПК и ЗМВР; така определеното едно общо, най-тежко наказание на осъдения е изтърпяно на 25.09.2020 г.

- с влязло в сила на 05.11.2021 г. определение по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС, е одобрено споразумение, по силата на което Т. е осъден за престъпление по чл. 199, ал. 2, т. 3, вр. ал. 1, т. 4, вр. чл. 198, ал. 1 от НК, извършено на 02.06.2008 г., като му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от четири години, което да бъде изтърпяно при първоначален „Строг“ режим, като на основание чл. 59, ал. 1, т. 1 и ал. 2 от НК от така наложеното наказание „Лишаване от свобода“ е приспаднало времето, през което осъденият е бил задържан по реда на ЗМВР, и времето, през което е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“, считано от 05.06.2008 г. до 23.07.2008 г.;

- с влязла в сила на 19.11.2021 г. присъда по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, Т. е осъден за престъпление по чл. 196, ал. 1, т. 2, вр. чл. 195, ал. 1, т. 3 и т. 4, вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 29, ал. 1, б. „а“, вр. чл. 26, ал. 1 от НК, извършено на 19.12.2020 г., като му е наложено наказание „Лишаване от свобода“ за срок от три години и шест месеца, което да бъде изтърпяно при първоначален „Строг“ режим, като на основание чл. 59, ал. 1 от НК от наложеното наказание „Лишаване от свобода“ е приспаднало времето, през което осъденият е бил задържан по реда на НПК и ЗМВР.

При така установената фактическа обстановка, решаващият първоинстанционен съд е направил правилни и обосновани изводи, че не са налице предпоставки за групиране на наказанията, наложени на осъдения по НОХД № 3394/2013 г. и по НОХД № 4169/2014 г. – и двете по описа на СРС, тъй като същите не се намират в условията на съвкупност помежду си и с останалите осъждания на лицето, а в условията на рецидив: деянието, за което Т. е осъден по НОХД № 4169/2014 г. по описа на СРС, е извършено на 23.12.2013 г., след като

на 25.02.2013 г. по отношение на същия е влязло в сила определение за одобряване на споразумение по НОХД № 3394/2013 г. по описа на СРС за престъпление, извършено от него на 23.06.2012 г. Деянията – предмет на разглеждане по тези производства, не се намират в съвкупност с останалите осъждания на Т. – предмет на обсъждане в атакувания съдебен акт, а в условията на рецидив.

Настоящата инстанция изцяло споделя и изводите на първостепенния съд, че **са налице предпоставките за групиране на наказанията, наложени на осъдения Т. по присъди, постановени по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав.** Видно от справка за съдимост на осъденото лице, деянието – предмет на разглеждане по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС, е извършено на 02.06.2008 г., а това – предмет на разглеждане по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС е извършено на 19.12.2020 г., а съдебните актове, с които Т. е осъден за престъпленията с посочената по-горе правна квалификация, са влезли в сила съответно на 05.11.2021 г. (по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС) и на 19.11.2021 г. (по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС). Деянията, предмет на образуваните и приключили наказателни производства, са извършени от осъдения при условията на реална разнородна съвкупност, преди да е влязла в сила присъда срещу него за което и да било от тях.

Налице са следователно, предпоставките, визирани в императивната законова разпоредба на чл. 25, ал. 1, вр. с чл. 23, ал. 1 от НК, за определяне на едно общо най-тежко наказание на осъдения, измежду така наложените му за престъпленията, за които е осъден по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав.

Произнасянето на решаващия първоинстанционен съд в този смисъл е съобразено изцяло с указанията, съдържащи се в т. 3 от ТРОСНК № 3/16.11.2009 г. на ВКС, съгласно която „Допустимо е след ново осъждане за престъпление, което не попада в отношение на съвкупност с нито едно от деянията по предходни влезли в сила присъди, съдът, постановил последната присъда, да извърши ново групиране на наказанията с присъдата или по реда на чл. 306, ал. 1, т. 1 от НПК, като приложи по отношение на предходните осъждания правилата на чл. 23 – 25 от НК, включително и принципа за най-благоприятното за осъдения съчетание, установен с Постановление № 4/1965 г. на Пленума на ВС и Решение № 11/1987 г. на ОСНК на ВС“.

Същевременно, настоящата инстанция намира възражението, залегнало в протеста, за **неправилност на атакувания съдебен акт в частта, с която съдът е групирал с наказанията, наложени на осъдения по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, и наказанието, наложено му по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца, за основателно.**

На първо място, в тази връзка следва да се отбележи, че деянието – предмет на разглеждане по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца, не се намира в условията на

съвкупност с това – предмет на разглеждане по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС: *първото е извършено на 21.08.2016 г., а второто – на 19.12.2020 г., като междувременно, на 21.11.2019 г. е влязла в сила присъда*, с която Т. е осъден за престъплението – предмет на разглеждане по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца.

На второ място, наказанието, наложено на Т. по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца, е групирано с това, наложено му по НОХД № 1332/2020 г. по описа на СРС – с протоколно определение от 23.06.2020 г., постановено по НЧД № 5252/2020 г. по описа на СРС, НО, 131-ви състав, влязло в сила на 09.07.2020 г., с което е определено едно общо най-тежко наказание измежду наложените на осъдения по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца и по НОХД № 1332/2020 г. по описа на СРС, в размер на три години и шест месеца „Лишаване от свобода“, което да бъде изтърпяно при първоначален „Строг“ режим, поради което и в съответствие с т. 2 от ППВС № 2/27–29.04.1970 г., изм. с ППВС № 7/1987 г., следва да се приеме, че осъжданията, включени в съвкупността, губят самостоятелното си значение. Недопустимо е съдът да се произнесе по реда на чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, като определи едно общо най-тежко наказание измежду наложените за съвкупност от престъпления със съвкупност от присъди, когато едно от наказанията за съвкупността вече е било предмет на групиране с друго наказание за друга съвкупност от престъпления.

Действително, осъжданията на Т. позволяват да се обособи група от осъждания за съвкупност от престъпления – предмет на разглеждане по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС, по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца и по НОХД № 1332/2020 г. по описа на СРС, доколкото деянията, за които е осъден Т. са извършени преди да има влязла в сила присъда за което и да е от тях, а това – предмет на разглеждане по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС да се търпи отделно, по правилата на чл. 27 от НК, но по този начин не би се достигнало до по-благоприятно третиране на осъдения в сравнение с третирането му при групиране на наказанията, наложени му по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, в съответствие с указанията, дадени с Решение № 11/1987 г. на ОСНК на ВС, доколкото и в двата случая на осъдения следва да се определи едно общо най-тежко наказание в размер на четири години „Лишаване от свобода“.

По така изложените съображения, настоящата инстанция намира, че *са налице предпоставките за изменение на така постановения съдебен акт, като бъде отменено групирането на наказанието, наложено на осъдения Т. по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца с тези, наложени му по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС.*

Вън от горното, настоящата инстанция няма основание да ревизира изводите на решаващия първоинстанционен съд в насока, че са налице предпоставките, визирани в чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, за определяне на едно общо и най-тежко наказание измежду наложените на осъдения Т. по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, в размер на най-тежкото от тях – това по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС – „Лишаване от свобода“ за срок от четири години.

Настоящата инстанция не споделя доводите на решаващия първоинстанционен съд в

насока, че не са налице предпоставките за увеличаване на така определеното на осъдения едно общо най-тежко наказание, по реда на чл. 24 от НК, но предвид липсата на съответен протест в тази насока намира, че не би могъл да упражни правомощието си по чл. 337, ал. 2 от НК, като увеличи определеното на осъдения общо най-тежко наказание.

Въззивният съд изцяло споделя и аргументацията на СРС досежно наличието на предпоставките, визирани в разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „б“ от ЗИНЗС, за определяне на първоначален „Строг“ режим за изтърпяване на определеното общо и най-тежко наказание на осъдения измежду наложените му по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, а именно – „Лишаване от свобода“ за срок от четири години.

За пълнота, настоящата инстанция намира, че следва да отбележи известна **непрецизност на решаващия първоинстанционен съд при формулиране диспозитива на произнасянето му по НЧД № 149/2022 г., изразяваща се в определяне на първоначален режим за изтърпяване на наказанието по всички дела, включени в съвкупността, вместо на определеното му едно общо и най-тежко наказание, което „поглъща“ наказанията, определени на осъдения за съвкупността от престъпления**, но тази непрецизност не е довела до невъзможност на осъденото лице да разбере действителната воля на решаващия съд, нито до невъзможност на контролиращата съдебна инстанция да упражни контрол върху произнасянето на СРС, поради което и не е основание за цялостна отмяна на атакувания съдебен акт. Отделно от това, налице е и съвпадение между изводите на инстанциите по същество, касателно режима на изтърпяване на определеното на осъдения общо най-тежко наказание.

Правилно и законосъобразно, на основание чл. 25, ал. 2 от НК, първият съд е приспаднал при изтърпяване на определеното едно общо най-тежко наказание на осъдения Т., измежду наложените му по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС – четири години „Лишаване от свобода“, времето, през което осъденият е търпял наказание „Лишаване от свобода“ по делата, включени в тази съвкупност. Въззивният съд не намира основание да ревизира изводите на СРС в този смисъл.

Въззивният съд изцяло споделя и изводите на решаващия първоинстанционен съд, че са налице предпоставките, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от НК, за зачитане и приспадане от така определеното на осъдения Т. едно общо най-тежко наказание „Лишаване от свобода“ за срок от четири години, на времето, през което същият е бил задържан по реда на ЗМВР и е бил с мярка за неотклонение „Задържане под стража“ по делата, включени в съвкупността.

Тъй като при цялостната служебна проверка на присъдата, въззивният съд не констатира допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, неправилно приложение на материалния закон, необоснованост или непълнота на

доказателствата, които да налагат цялостна отмяна на атакувания съдебен акт, то съдът счита, че същият следва да бъде изменен, в посочения по-горе смисъл.

Така мотивиран и на основание чл. 337, ал. 1, т. 2, вр. чл. 334, т. 3 от НПК, Съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ протоколно определение от 28.02.2022 г., постановено по НЧД № 149/2022 г. по описа на СРС, НО, 6-ти състав, **в частта**, с което, на основание чл. 25, ал. 1, вр. чл. 23, ал. 1 от НК, на осъдения Й. С. Т. е определено едно общо, най-тежко наказание – ЧЕТИРИ ГОДИНИ „Лишаване от свобода“ по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС, НО, 112-ти състав, по НОХД № 562/2021 г. по описа на Софийски окръжен съд (СОС) и по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца, като

ОТМЕНЯ групирането на наказанието, наложено на осъдения Й. С. Т. по НОХД № 707/2017 г. по описа на РС – Враца, с тези, наложени му по НОХД № 562/2021 г. по описа на СОС и по НОХД № 4000/2021 г. по описа на СРС.

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение от 28.02.2022 г., постановено по НЧД № 149/2022 г. по описа на СРС, НО, 6-ти състав, в останалата му част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____